

DOI 10.34132/pard2026.32.18

Отримано: 05 липня 2025

Змінено: 12 вересня 2025

Прийнято: 19 грудня 2025

Опубліковано:

29 травня 2026

Received: 05 July 2025

Revised: 12 September 2025

Accepted: 19 December 2025

Published:

29 May 2026

Severyn Khobzei

**PSYCHOSOCIAL RESILIENCE OF A TERRITORIAL
COMMUNITY IN TIMES OF CRISIS: COMPETENCY
DEVELOPMENT OF LOCAL SELF-GOVERNMENT
REPRESENTATIVES THROUGH STAKEHOLDER
ENGAGEMENT**

The article examines the psychosocial resilience of a territorial community in crisis conditions and substantiates it as an important prerequisite for preserving social integrity, trust, mutual support, and the capacity for recovery. It is demonstrated that, in crisis conditions, the community functions as a space of everyday support for people, coordination of resources, and interaction among various actors of local life. The article argues that psychosocial resilience cannot be ensured solely through administrative decisions or the provision of separate services, since it is formed through a combination of quality communication, trust in local institutions, accessibility of support, social cohesion, and the ability of stakeholders to act in a coordinated manner. Attention is focused on the role of local self-government representatives as practical coordinators of local support. It is shown that they are often the first to encounter the human consequences of crisis, identify the needs of vulnerable groups, risks of social isolation, problems of access to services, and tensions between different population groups. It is determined that, for effective work in such conditions, local self-government representatives need communicative, coordination, analytical, ethical, and facilitation competencies. The article proposes an author's model for strengthening the psychosocial resilience of a territorial community

through the development of competencies of local self-government representatives in interaction with stakeholders. To operationalize this model, a conditional integral index of community psychosocial resilience is presented, covering the quality of communication, the level of coordination between services and partners, the ethical and human-centered nature of interaction, the ability to analyze needs and risks, the level of stakeholder involvement, trust, dialogue, and social cohesion. It is concluded that the psychosocial resilience of a territorial community is formed where local self-government combines managerial capacity with humanity, and stakeholder interaction becomes not a formal procedure but a way to identify people's real needs, coordinate resources, and ensure support in conditions of prolonged crisis.

Key words: *psychosocial resilience, territorial community, local self-government, crisis conditions, competencies, stakeholders, social cohesion.*

Постановка проблеми у загальному вигляді. В умовах війни, безпекової нестабільності, вимушеного переміщення населення, втрати житла, роботи, соціальних зв'язків і відчуття передбачуваності територіальна громада (ТГ) дедалі більше постає не лише як адміністративно-територіальна одиниця, а як простір щоденної підтримки, взаємодії, довіри та спільного подолання кризових викликів. Відповідно до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» [1], ТГ є первинним суб'єктом місцевого самоврядування, а саме місцеве самоврядування визначається як право і реальна здатність громади самостійно або під відповідальність органів та посадових осіб вирішувати питання місцевого значення [2]. Це означає, що у кризових умовах спроможність місцевого самоврядування організовувати допомогу, комунікувати з жителями, координувати ресурси та залучати партнерів безпосередньо впливає на життєстійкість громади.

Повномасштабна війна істотно змінила зміст діяльності органів місцевого самоврядування. Вони змушені ще й реагувати на гуманітарні потреби, підтримувати внутрішньо переміщених

осіб (ВПО), сприяти інтеграції ветеранів і членів їхніх сімей, забезпечувати доступність базових послуг, знижувати соціальну напругу та підтримувати довіру між владою, жителями, громадським сектором, бізнесом і міжнародними партнерами. Організація економічного співробітництва та розвитку [3] підкреслює, що роль місцевого самоврядування у зміцненні стійкості України під час повномасштабного вторгнення була фундаментальною, зокрема через підтримку ВПО, соціальної згуртованості, волонтерської мобілізації та реорганізації базових соціальних послуг.

Масштаб викликів підтверджується й міжнародними оцінками. За даними п'ятої Швидкої оцінки завданої шкоди та потреб на відновлення України, станом на 31 грудня 2025 року пряма завдана шкода становила 195,1 млрд дол. США, соціально-економічні втрати – 666,7 млрд дол. США, а сукупні потреби у відновленні та реконструкції на наступні десять років оцінювалися у 587,7 млрд дол. США. Однак ці показники відображають не тільки масштаб фізичних руйнувань. Наслідки війни безпосередньо позначаються на якості життя, соціальних зв'язках, доступі до базових послуг, довірі до інституцій та психологічному благополуччю людей [4].

Особливої уваги в умовах війни потребує психосоціальна стійкість територіальної громади. Криза впливає не лише на інфраструктуру чи економіку, а й на повсякденне життя людей: руйнує соціальні зв'язки, ускладнює доступ до послуг, посилює тривогу, втому, недовіру та відчуття небезпеки. За підходом Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ) [5], майже всі люди, яких торкаються надзвичайні ситуації, переживають психологічний дистрес. Тому підтримка громади має включати не лише матеріальну допомогу, а й якісну комунікацію, соціальну згуртованість, уважність до вразливих груп і своєчасне скерування людей до фахових послуг.

У таких умовах зростають вимоги до представників місцевого самоврядування. Від них очікують уміння працювати з людьми в складних ситуаціях: чути потреби різних груп населення, вести діалог, координувати допомогу, запобігати конфліктам, підтримувати довіру та діяти неформально, а «по-людськи». Це узгоджується із

сутністю служби в органах місцевого самоврядування, яка пов'язана зі служінням громаді, професіоналізмом, відповідальністю, гуманізмом і захистом інтересів територіальної громади [2].

Зауважимо, що такі компетентності не можуть формуватися лише всередині адміністративної системи. Психосоціальна стійкість громади залежить від взаємодії багатьох учасників: органів місцевого самоврядування, жителів, ВПО, ветеранів, соціальних служб, закладів освіти й охорони здоров'я, громадських і волонтерських організацій, бізнесу, молодіжних ініціатив, релігійних спільнот та органів державної влади. Саме така співпраця допомагає краще бачити реальні потреби людей, уникати дублювання допомоги, швидше реагувати на ризики й створювати сталі механізми підтримки.

Міжнародні підходи до кризового управління також підкреслюють важливість міжсекторальної взаємодії. Сендайська рамкова програма [6] наголошує на розумінні ризиків, посиленні управління ними, інвестуванні у стійкість та готовності до відновлення. Програма розвитку ООН у Рамці відновлення України [7] окремо виокремлює соціальну згуртованість та інклюзію, зокрема через інтеграцію ВПО, платформи діалогу та залучення молоді.

Таким чином, актуальність дослідження зумовлена потребою у формуванні нових компетентностей представників місцевого самоврядування, які дозволяють не лише адмініструвати процеси відновлення, а й підтримувати людей у кризі. Взаємодія зі стейкхолдерами в цьому контексті виступає не допоміжним інструментом, а необхідною умовою зміцнення психосоціальної стійкості територіальної громади, соціальної згуртованості та людиноцентричного відновлення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Психосоціальна стійкість ТГ розглядається в сучасних дослідженнях на перетині публічного управління, психології, кризового менеджменту, соціальної згуртованості та міжсекторної взаємодії. У науковій літературі стійкість громади найчастіше трактують як її здатність адаптуватися до складних обставин, зберігати соціальні зв'язки, мобілізувати внутрішні й зовнішні ресурси та поступово відновлювати

нормальне функціонування після кризових подій [8; 9]. Вагомий внесок у розуміння цього поняття зробили Ф. Норріс, С. Стівенс, Б. Пфедфербаум, К. Вайч та Р. Пфедфербаум, які розглядають стійкість громади через адаптивні ресурси: соціальний капітал, економічний розвиток, комунікацію, інформаційні зв'язки та компетентність громади [10]. Схожий підхід представлено у систематичному огляді С. Патель, М. Роджерс, Р. Амлот та Г. Рубін, де серед ключових складових стійкості громади виокремлено місцеві знання, мережі взаємодії, комунікацію, лідерство, готовність до криз і психологічну налаштованість населення [11].

Документи ВООЗ та Міжвідомчого постійного комітету підкреслюють, що кризи й війни впливають не лише на фізичну безпеку людей, а й на їхні соціальні зв'язки, психологічний стан і довіру одне до одного. У таких умовах підтримка населення потребує злагодженої взаємодії місцевої влади, соціальних служб, закладів освіти й охорони здоров'я, громадських та волонтерських організацій [5; 12].

У контексті публічного управління важливими є праці К. Анселл та А. Геш щодо колаборативного врядування, де наголошено на значенні діалогу, довіри, спільного розуміння проблеми та залучення різних стейкхолдерів до вироблення рішень [13]. Подібну логіку розвивають Дж. Брайсон, Б. Кросбі та Л. Блумберг, які розглядають публічне управління як процес створення суспільної цінності у взаємодії багатьох учасників [14].

Отже, аналіз досліджень свідчить, що психосоціальна стійкість територіальної громади залежить від якості місцевого врядування, рівня соціальної згуртованості, доступності підтримки та здатності різних стейкхолдерів діяти узгоджено. Попри це, недостатньо розкритим залишається питання, які саме компетентності мають розвивати представники місцевого самоврядування для зміцнення психосоціальної стійкості громади та як така підготовка може здійснюватися через практичну взаємодію зі стейкхолдерами. Саме ця науково-практична прогалина визначає актуальність подальшого дослідження.

Формулювання мети статті (постановка завдання). Метою статті є обґрунтування ролі компетентностей представників

місцевого самоврядування у зміцненні психосоціальної стійкості територіальної громади в кризових умовах на основі взаємодії зі стейкхолдерами.

Виклад основного матеріалу дослідження. У межах цього дослідження психосоціальну стійкість територіальної громади розглядаємо як здатність громади зберігати підтримку, довіру, соціальну включеність і відчуття безпеки в умовах тривалої кризи.

Актуальність такого підходу підтверджується масштабом людських наслідків війни. За даними Міжнародної організації з міграції, станом на грудень 2025 року в Україні проживали орієнтовно 3,712 млн ВПО та 4,405 млн осіб, які повернулися до місць попереднього проживання [15]. Для ТГ це означає постійну потребу працювати не лише з адміністративними питаннями реєстрації, поселення чи доступу до послуг, а й з інтеграцією людей, відновленням довіри, профілактикою конфліктів і підтримкою відчуття належності до громади.

Психосоціальний вимір кризи також підтверджують дані ВООЗ. Організація зазначає, що майже всі люди, яких торкаються надзвичайні ситуації, переживають психологічний дистрес, а серед тих, хто зазнав впливу війни чи конфлікту протягом попередніх десяти років, близько 22% можуть мати депресію, тривожний розлад, посттравматичний стресовий розлад, біполярний розлад або шизофренію [5]. Тому для місцевого самоврядування важливо не підмінити собою фахову психологічну допомогу, а створювати умови, за яких людина може своєчасно отримати інформацію, підтримку, скерування до потрібної служби й людяне ставлення.

У цьому контексті представники місцевого самоврядування виконують роль практичних координаторів підтримки. Вони першими бачать, які групи населення залишаються вразливими, де накопичується соціальна напруга, які послуги є недоступними, які звернення повторюються, а які проблеми взагалі не доходять до офіційних каналів. Саме тому їхні компетентності мають охоплювати й уміння комунікувати, координувати партнерів, чути людей, працювати з конфліктами, аналізувати потреби та діяти етично.

Особливо важливою є здатність місцевої влади не працювати ізольовано. Програма розвитку ООН у Рамці відновлення України окремо виокремлює напрям соціальної згуртованості та інклюзії, що передбачає збереження соціальної тканини, реінтеграцію ветеранів, підтримку людей з інвалідністю, психосоціальну підтримку, місцеві механізми інтеграції ВПО і поверненців, а також платформи діалогу для реагування та планування відновлення [7].

Узагальнення зазначених взаємозв'язків дає змогу представити авторську модель зміцнення психосоціальної стійкості територіальної громади через розвиток компетентностей представників місцевого самоврядування у взаємодії зі стейкхолдерами (рис. 1).

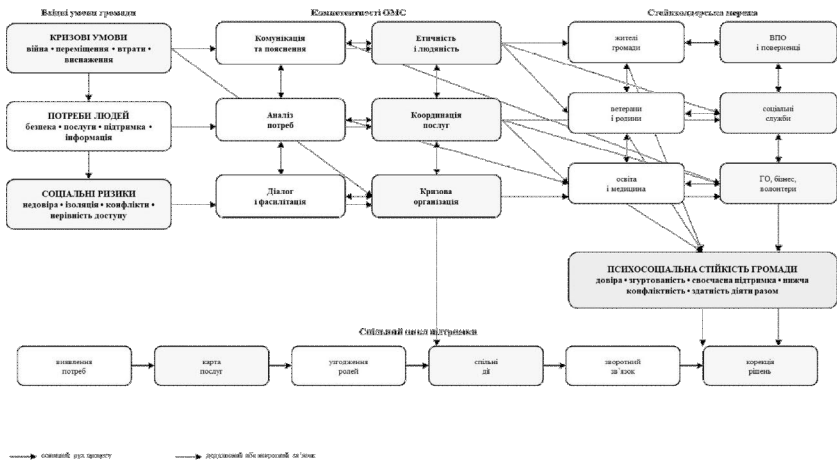

Рис. 1. Авторська модель зміцнення психосоціальної стійкості територіальної громади через розвиток компетентностей представників місцевого самоврядування у взаємодії зі стейкхолдерами.

Джерело: сформовано автором

Як видно з рис. 1, психосоціальна стійкість територіальної громади формується не як результат одного управлінського рішення, а як наслідок постійної взаємодії між кризовими викликами, потребами населення, компетентностями представників місцевого самоврядування та участю стейкхолдерів. У цій моделі кризові

умови виступають вихідним чинником, який загострює потреби громади у безпеці, підтримці, довірі, доступі до послуг, інтеграції ВПО, підтримці ветеранів та інших вразливих груп. Відповіддю на ці потреби мають бути не лише адміністративні рішення, а й розвиток відповідних управлінських, комунікативних, координаційних, аналітичних та етичних компетентностей представників місцевого самоврядування.

Важливо, що у запропонованій моделі взаємодія зі стейкхолдерами розглядається не як формальний елемент місцевої політики, а як практичний механізм зміцнення психосоціальної стійкості громади. Саме через взаємодію з жителями, ВПО, ветеранами, соціальними службами, закладами освіти й охорони здоров'я, громадськими та волонтерськими організаціями, бізнесом і молодіжними ініціативами місцева влада отримує можливість краще виявляти актуальні запити населення, своєчасно реагувати на ризики, уникати дублювання допомоги та формувати сталі рішення.

Для операціоналізації запропонованої моделі психосоціальну стійкість ТГ доцільно подати як умовний інтегральний індекс, що поєднає ключові управлінські, соціальні, комунікативні та етичні складові місцевої підтримки:

$$I_{\text{пст}} = 0,20C + 0,20K + 0,15E + 0,15A + 0,15S + 0,15D,$$

де: $I_{\text{пст}}$ – інтегральний індекс психосоціальної стійкості громади;

С – якість комунікації місцевої влади з населенням;

К – рівень координації між службами та партнерами;

Е – етичність і людиноцентричність взаємодії з жителями;

А – здатність аналізувати потреби та ризики в громаді;

С – рівень залучення стейкхолдерів до підтримки й відновлення;

Д – рівень довіри, діалогу та соціальної згуртованості.

Кожен показник може оцінюватися за шкалою від 0 до 1, де 0 означає критично низький рівень прояву відповідної ознаки, а 1 – високий рівень її сформованості. Запропонований індекс не претендує на універсальне вимірювання всіх аспектів психосоціальної стійкості, однак може бути використаний як аналітична рамка для

самооцінювання громади, експертного опитування або моніторингу динаміки місцевої спроможності в умовах кризи.

Вагові коефіцієнти мають авторський характер і можуть бути уточнені за результатами експертного оцінювання або емпіричного дослідження конкретної територіальної громади.

Надання вищої питомої ваги комунікації та координації пояснюється тим, що саме ці складові забезпечують своєчасне інформування населення, узгодження дій між службами й партнерами та практичну доступність підтримки. Етичність, аналіз потреб, залучення стейкхолдерів і довіра розглядаються як взаємопов'язані складові, без яких місцева підтримка може залишатися фрагментарною, нерівномірною або формальною.

Практичне застосування такого підходу дає змогу побачити слабкі місця у системі місцевої підтримки. Наприклад, якщо у громаді добре налагоджене інформування населення, але слабо працює координація між службами, загальний рівень психосоціальної стійкості залишатиметься нестабільним. Так само, якщо є активні громадські ініціативи, але відсутній регулярний діалог із вразливими групами, підтримка може не відповідати реальним потребам людей.

З огляду на це, розвиток компетентностей представників місцевого самоврядування має бути спрямований на формування здатності працювати з людськими наслідками кризи. Йдеться про вміння бачити не тільки проблему в документах, а й людину за цією проблемою; не тільки організувати послугу, а й зробити її доступною; не тільки провести зустріч зі стейкхолдерами, а й перетворити її на реальний механізм спільного рішення.

Отже, психосоціальна стійкість територіальної громади формується там, де місцеве самоврядування поєднує управлінську спроможність із людяністю, а взаємодія зі стейкхолдерами перетворюється на практичний механізм узгодження ресурсів, відповідальності та рішень із фактичними потребами населення. Запропонована авторська модель та умовний інтегральний індекс дозволяють не лише описати психосоціальну стійкість громади, а й окреслити практичні напрями її посилення: розвиток комунікації,

координації, етичності взаємодії, аналізу потреб, залучення стейкхолдерів, довіри та соціальної згуртованості.

Висновки. Отже, психосоціальна стійкість територіальної громади в кризових умовах є важливою умовою її здатності підтримувати людей, зберігати довіру, соціальні зв'язки, взаємодопомогу та готовність до відновлення. Вона формується через якісну комунікацію, координацію допомоги, увагу до вразливих груп і залучення різних стейкхолдерів.

Обґрунтовано, що представники місцевого самоврядування відіграють ключову роль у цьому процесі, оскільки саме вони найближче взаємодіють із жителями громади та першими бачать наслідки кризи на місцевому рівні. Встановлено, що взаємодія зі стейкхолдерами є важливим механізмом зміцнення психосоціальної стійкості громади. Залучення ключових стейкхолдерів дає змогу точніше виявляти потреби населення, уникати дублювання допомоги, своєчасно реагувати на ризики та формувати сталі рішення.

Запропонована авторська модель та умовний інтегральний індекс психосоціальної стійкості громади можуть бути використані як аналітична основа для самооцінювання громади, експертного опитування або моніторингу місцевої спроможності в умовах кризи.

Перспективи подальших досліджень полягають у розробленні конкретних індикаторів для оцінювання психосоціальної стійкості громади, апробації запропонованого індексу на прикладі окремих ТГ, а також у вивченні практик підготовки представників місцевого самоврядування до роботи з психосоціальними наслідками війни, інтеграцією ВПО, підтримкою ветеранів і розвитком соціальної згуртованості.

ПСИХОСОЦІАЛЬНА СТІЙКІСТЬ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ В КРИЗОВИХ УМОВАХ: РОЗВИТОК КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ПРЕДСТАВНИКІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ У ВЗАЄМОДІЇ ЗІ СТЕЙКХОЛДЕРАМИ

У статті досліджено психосоціальну стійкість територіальної громади в кризових умовах та обґрунтовано її як важливу умову збереження соціальної цілісності, довіри, взаємодопомоги й здатності до відновлення. Доведено, що в кризових умовах громада постає як простір щоденної підтримки людей, координації ресурсів і взаємодії різних учасників місцевого життя. Обґрунтовано, що психосоціальна стійкість не може забезпечуватися лише через адміністративні рішення або надання окремих послуг, оскільки вона формується через поєднання якісної комунікації, довіри до місцевих інституцій, доступності підтримки, соціальної згуртованості та здатності стейкхолдерів діяти узгоджено. Закцентовано увагу на ролі представників місцевого самоврядування як практичних координаторів локальної підтримки. Показано, що саме вони першими зустрічаються з людськими наслідками кризи, бачать потреби вразливих груп, ризики соціальної ізоляції, проблеми доступу до послуг і напруження між різними групами населення. Визначено, що для ефективної роботи в таких умовах представникам місцевого самоврядування необхідні комунікативні, координаційні, аналітичні, етичні та фасилітаційні компетентності. Запропоновано авторську модель зміцнення психосоціальної стійкості територіальної громади через розвиток компетентностей представників місцевого самоврядування у взаємодії зі стейкхолдерами. Для операціоналізації цієї моделі подано умовний інтегральний індекс психосоціальної стійкості громади, що охоплює якість комунікації, рівень координації між службами й партнерами, етичність і людиноцентричність взаємодії, здатність аналізувати потреби та ризики, рівень залучення стейкхолдерів, довіру, діалог і соціальну згуртованість. Зроблено висновок, що психосоціальна стійкість територіальної громади формується там, де місцеве самоврядування поєднує управлінську

спроможність із людяністю, а взаємодія зі стейкхолдерами стає не формальною процедурою, а способом бачити реальні потреби людей, координувати ресурси та забезпечувати підтримку в умовах тривалої кризи.

Ключові слова: психосоціальна стійкість, територіальна громада, місцеве самоврядування, кризові умови, компетентності, стейкхолдери, соціальна згуртованість.

Author Contributions: Conceptualization, S.Kh.; Writing – original draft, S.Kh.; Writing – review & editing, S.Kh.. Author has read and agreed to the published version of the manuscript.

Funding: This research received no external funding.

Institutional Review Board Statement: Not applicable as study did not include human subjects.

Informed Consent Statement: Not applicable.

Data Availability Statement: Data is contained within the article.

Conflicts of Interest: The author declares no conflict of interest.

References

1. Zakon Ukrainy Pro mistseve samovriaduvannia v Ukraini vid 21 travnia 1997 r. No. 280/97-VR [Law of Ukraine On local self-government in Ukraine dated May 21, 1997 No. 280/97-VR]. *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80#Text> [in Ukrainian].
2. Zakon Ukrainy Pro sluzhbu v orhanakh mistsevoho samovriaduvannia vid 7 cherv. 2001 r. No. 2493-III [Law of Ukraine On service in local self-government bodies dated June 7, 2001 No. 2493-III]. *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2493-14> [in Ukrainian].
3. Ukraine's strategic response to the displacement crisis: return, reintegrate, reconnect. (n.d.). (2026). *www.oecd.org*. Retrieved from: https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2026/01/ukraine-s-strategic-response-to-the-displacement-crisis_81982bcb/9b773da4-en.pdf. DOI: <https://doi.org/10.1787/9b773da4-en> [in English].
4. Ukraine fifth rapid damage and needs assessment (RDNA5): February 2022 – December 2025. (n.d.). (2026). *openknowledge.worldbank*.

org. Retrieved from: <https://openknowledge.worldbank.org/server/api/core/bitstreams/a7f5cc43-58a4-4854-8b57-4651802622b4/content>. DOI: <https://doi.org/10.1596/44369> [in English].

5. Mental health in emergencies. (n.d.). (2025). *www.who.int*. Retrieved from: <https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/mental-health-in-emergencies> [in English].

6. Sendai Framework for Disaster Risk Reduction 2015-2030. (n.d.). (2015). *www.undrr.org*. Retrieved from: <https://www.undrr.org/publication/sendai-framework-disaster-risk-reduction-2015-2030> [in English].

7. Recovery framework. United Nations Development Programme in Ukraine. (n.d.). (2024). *www.undp.org*. Retrieved from: https://www.undp.org/sites/g/files/zskgke326/files/2024-10/undp-ua-recovery-framework-september-2024-en_0.pdf [in English].

8. Steshenko, T.V., Krechyk, A.S., & Kryvets, O.V. (2025). Stiiikist terytorialnykh hromad v Ukraini [Resilience of territorial communities in Ukraine]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Serii: Pravo – Scientific Bulletin of Uzhgorod National University. Series: Law*, (Vol. 1), 88, (pp. 197-202). Retrieved from: <https://visnyk-pravo.uzhnu.edu.ua/article/view/328929/318655>. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.88.1.28> [in Ukrainian].

9. Horbata, L.P. (2024). Stiiikist ta sotsialna zghurtovanist yak osnova staloho rozvytku terytorialnykh hromad [Sustainability and social cohesion as the basis of sustainable development of territorial communities]. *Publichne upravlinnia ta sotsialna robota – Public administration and social work*, 2, (pp. 40-45). Retrieved from: <https://journal.ldubgd.edu.ua/index.php/soc/article/view/2909/2790>. DOI: <https://doi.org/10.32782/3041-1319/2024-2-7> [in Ukrainian].

10. Norris, F.H., Stevens, S.P., Pfefferbaum, B., Wyche, K.F., & Pfefferbaum, R.L. (2008). Community resilience as a metaphor, theory, set of capacities, and strategy for disaster readiness. *American Journal of Community Psychology*, (Vol. 41), (pp. 127-150). Retrieved from: <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/epdf/10.1007/s10464-007-9156-6>. DOI: <https://doi.org/10.1007/s10464-007-9156-6> [in English].

11. Patel, S.S., Rogers, M.B., Amlôt, R., & Rubin, G.J. (2017). What do we mean by «community resilience»? A systematic literature review of how it is defined in the literature. *PLOS Currents Disasters*, (Vol. 9). Retrieved from: <https://currents.plos.org/disasters/article/what-do-we-mean-by-community-resilience-a-systematic-literature-review-of-how-it-is-defined-in-the-literature/> [in English].

12. IASC guidelines on mental health and psychosocial support in emergency settings. (n.d.). (2007). *interagencystandingcommittee.org*. Retrieved from: <https://interagencystandingcommittee.org/iasc-task-force-mental-health-and-psychosocial-support-emergency-settings/iasc-guidelines-mental-health-and-psychosocial-support-emergency-settings-2007> [in English].

13. Ansell, C., & Gash, A. (2008). Collaborative governance in theory and practice. *Journal of Public Administration Research and Theory*, (Vol. 18), 4, (pp. 543-571). Retrieved from: <https://academic.oup.com/jpart/article-abstract/18/4/543/1090370?redirectedFrom=fulltext>. DOI: <https://doi.org/10.1093/jpart/mum032> [in English].

14. Bryson, J.M., Crosby, B.C., & Bloomberg, L.L. (2014). Public value governance: Moving beyond traditional public administration and the new public management. *Public Administration Review*, (Vol. 74), 4, (pp. 445-456). Retrieved from: <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/epdf/10.1111/puar.12238#accessDenialLayout>. DOI: <https://doi.org/10.1111/puar.12238> [in English].

15. Ukraine internal displacement report: General Population Survey. (n.d.). (2026). *dtm.iom.int*. Retrieved from: <https://dtm.iom.int/ukraine> [in English].

16. Melnychuk, L., Andriichuk, Y., Chaltseva, O., Shtyrov, O., & Yevtushenko, I. (2023). Countering threats to effective management of personnel potential in the public administration system. *Financial and Credit Activity Problems of Theory and Practice*, 2 (49), (pp. 426-434). Retrieved from: <https://doi.org/10.55643/fcaptp.2.49.2023.4009> [in English].

Відомості про автора / Information about the Author

Северин Хобзей, аспірант кафедри адміністративного та фінансового менеджменту, Національного університету «Львівська політехніка», м. Львів, Україна. E-mail: s.khobzey@gmail.com, orcid: <https://orcid.org/0009-0008-3478-6511>.

Severyn Khobzei, PhD-student, Department of Administrative and Financial Management, Lviv Polytechnic National University, Lviv, Ukraine. E-mail: s.khobzey@gmail.com, orcid: <https://orcid.org/0009-0008-3478-6511>.

Khobzei, S. (2026). Psychosocial resilience of a territorial community in times of crisis: competency development of local self-government representatives through stakeholder engagement. *Public Administration and Regional Development*, 32, 801-815. <https://doi.org/10.34132/pard2026.32.18>